

A szerelő megrázta a fejét. — Nincs kedvem — mondta. — Nem telnék örömöm ebben a világban.

— Micsoda egy csökönyös állat vagy — szolt az ajtóban álló férfi, fejét rázva. A szerelő lapos tenyerrel az asztalra csapott s indulatosan végigmérte a másikat.

— Ti meg örökké akartok élni? — kérdezte mogorván.

Egy pillanatra csend lett. A fiatal Stransky erősen elpirult. — Magának mi a véleménye, elvtársnő? — kérdezte hirtelen elhatározással Évitől s zavarában széles tenyerével felbörzolta haját. A fiatal lány, aki egész idő alatt hallgatott, az apa felé fordult feleletével. — Én természetesen nem maradok magával. A forradalom nem ér véget azzal, hogy Ausztriában levertek bennünket s én tovább fogok dolgozni, ahol csak lehet.

— Maga megetheti — felelte a szerelő, — de én sokkal öregebb vagyok. Egyébként nem bánom, ha magukkal viszik a fiamat.

— Komolyan mondd, hogy itt akarsz maradni? — kérdezte az ajtóban álló férfi. Fritz a fiatal lányhoz fordult. — Látod — mondta súgva, — hát érdemes volt? Gyere be a szobába, monddani akarok valamit! — Felkeltek s kimentek, de Fritz nem mondhatta el, amit akart, mert alig-hogy a szobába értek, a szemközi tetőről lövés dördült el és a fiatalember, aki vigyázatlanul egy pillanattig állva maradt a megvilágított ajtórésben, összeesett s egy félóra múlva meghalt. A Schutzbund az éjszaka folyamán kiürítette a Marx-Hofot. Évi még három hétig maradt Bécsben; pénzt gyűjtött, illegális lakásokat szerzett a bújkáló Schutzbündlereknék, részt vett a földalatti szállítmányok megszervezésében, melyekkel ezeket kicsempészték Csehszlovákiába s két ízben maga is átutazott Bratislavába. Három hét multán, amikor elfogyott a pénze, hazautazott.

A nemzetek sokkal jobban tennék, ha a fiatalok helyett az öregeket küldenék harcra. Nem kockáztatnák az ifjú nemzedék életét, csak végszükség esetén. Milyen szörnyű látvány volt, amint 1914-ben a fiatal gyerekekből álló ezredek vonultak a vágóhíd felé, ajkukon a „Tipperary“ dallamával. Nem volna sokkal lelkesítőbb ennél a nyolcvanesztendő agastyánok csapata, akik sétabotjaikkal integetve tipegnének a front felé, a „Nem jövünk többé vissza, nem jövünk többé vissza“ refrénű induló ütemére. Engem, bevallom, jobban lelkesítene.

G. B. Shaw